

PROFITEERING ทุจริต- หน้าคุณ

พรอไฟเตียร์ริง เป็น ภาษา อังกฤษและแปล
คำใหม่ที่บัญญัติขึ้น กฎหมายบ่งกันพรอ-
ไฟเตียร์ริงของอังกฤษที่ออกเมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๙
ไซความไว้ว่า พรอไฟเตียร์ริง คือการบีบบังคับเอา
กำไรเหลือเกิน อันมิชอบ ด้วย เหตุผล ซึ่ง
กฎหมายนั้นถือว่าเป็นอยุติธรรมและผิดคดของ
จรรยา กฎหมายบ่งกันพรอไฟเตียร์ริงนั้นเป็น
ผลของ การ มหาสงคราม อย่าง ๑ คือเมื่อ
ความปั่นป่วนโดยเศรษฐกิจเกิดขึ้น แก่โลก
ทำให้ความต้องการและความ สัมประสงค์ผิด
ปรกติไปหมด เจ้าของสินค้าราคาๆเงินตราตก
ต่ำและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ก็ยอมเป็นเหตุให้
เกิดมีการค้ากำไรอย่างรุนแรง ท่านองที่เรา
เรียกว่าตลาดน้ำคูก ทำความเสียหายให้แก่
มหาชนผู้ต้องซื้อ รัฐบาลอังกฤษจึงเข้าแก้ไข
และบ่งกันโดยออกกฎหมายนี้ ประเทศ
สยามในเวลานี้ก็ประสบคราวที่อาจมีพรอไฟ-

เตียร์ริงสำหรับแบบเรียนได้ เพราะเนื่องจาก
การใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา ความ
ต้องการแบบเรียนเกิดขึ้นมากมายทันที การ
พิมพ์แบบเรียนจำหน่ายให้สัมประสงค์จะไม่ทัน
ทั่วถึง จึงเป็น โอกาสเพื่อการลงทุนกับแบบ
เรียนและขายขึ้นราคา เอา กำไรได้ถนัด แต่
พรอไฟเตียร์ริง นี้จะเป็นไปเฉพาะแบบเรียน อย่าง
เดียว เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคือกระทรวงศึกษา
ธิการ ยังมีทางที่จะบ่งกันได้ โดยที่ไม่
ต้องออก กฎหมายให้เป็น การ ยุ่งยาก ด้วย พา
ณิश्य จึงเพียงแต่ออกระเบียบการจำหน่าย
แบบเรียนต้องมีเหตุผลชี้แจงอยู่ในแถลง การณ์
ของกระทรวงศึกษาธิการลง วันที่ ๑๔ มีนาคม
พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งประกาศในหนังสือพิมพ์ราย
วันในกรุงเทพฯ ๖ ทุกฉบับ ฟัง ดังเกิดได้ว่า
พรอไฟเตียร์ริง อัน มีลักษณะอย่างเดียวกับตลาด
น้ำคูก จะเกิดได้แต่ในเวลาที่เกิดความต้อง

การมาก แต่มีทางที่จะอุปสงค์ได้น้อยคือ
 ตีมันต์ (Demand) มากกว่าอุปทาน
 (Supply) นับเป็น เวลาผิดปกติ ถ้าเป็น
เวลาปกติ คือ อุปทานพอทันกับ ตีมันต์
 ได้รคองการ ซอ อไรก็มีผู้ ทำขายจนเพียงพอ
 แล้ว พรอพีเทยริงหรือตลาดนัดก็เกิดไม่
 ได้ข้อยเอง.

พรอพีเทยริง ซึ่ง เป็นการ บับคั้น เอากำไร
 เหลือเกินนี้ ถ้าเป็นไปในทางอุทิศธรรมและ
 ผลิตจรรยา เป็นปฏิบัติแก่สังคมแห่งมนุษย์
 ก็เป็นความผิด ควรแท้ที่จะมีการลงโทษเพื่อ
 ไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างสำหรับประโยชน์แห่งสมา
 คมของมนุษย์นั่นเอง แต่เมื่อเกี่ยวข้องกับ
 หากำไร ก็เป็นการสมควรที่จะต้องพิจารณา
 ให้ถี่ถ้วน ไม่ตัดสินใจง่ายนัก เพราะการหา
 กำไรนั้นเป็นยานานวิเศษ สำหรับช่วยให้สมา
 คมแห่ง มนุษย์ มีความเจริญ การเกี่ยวข้าว
 ด้วยเมล็ดที่ระวางตามวิธีของชาวบักซ์ ได้ ย่อม
 เสียเวลามากทำให้ราคาข้าวแพง ชาวนาของ
 เราคิดทำเกี่ยวเกี่ยวได้ทีละกำมือ การเกี่ยว
 ข้าวเร็วเข้า ก็ชื่อว่าชาวนาได้กำไรในการเกี่ยว
 ข้าวแล้ว ถ้าที่ไหนใช้ เครื่องจักรเกี่ยวข้าวได้
 ดำเร็วจัด ทำงานได้ มากขึ้นในแรงและทุนเท่า

กัน ที่หนักยิ่งจะมีกำไรมากในการเกี่ยวข้าวยิ่ง
 ขึ้นอีก โรงสีไฟทั้งขึ้นมากมายในกรุงเทพฯ ก็
 เพราะ สู้ข้าวได้ เร็ว และดีกว่า สู้ด้วยเครื่องมือ
 โบราณมิใช่หรือ? ที่เห็นได้ชัดกว่านั้นก็คือโรง
 สู้เด็กใช้เครื่องยนตร์ ซึ่งตั้ง ขึ้นระกะไปตามแม่น้ำ
 น้ำ ถ้าคลองใหญ่ๆ ที่เป็นอยู่ ชาว โรงสียนตร์
 เหล่านี้เพียงแต่รับจ้างสู้ข้าว หาได้สู้ข้าวส่งไป
 ขายอย่างโรงสีไฟใหญ่ๆไม่ ผู้ที่เอาข้าวมาจ้าง
 สู้ก็เอชานา ซึ่งเด็กใช้ เครื่องสู้ด้วยมือตนเอง
 ทำไมชานาจึงเลิกสู้ด้วยมือของตนเองและหัน
 มาจ้าง โรงสียนตร์ จนโรงสีเหล่านี้มีกำไรมาก
 ตั้งกันขึ้นใหม่ ๆ มากหลาย? ก็เพราะชานาคิด
 แล้วว่าเอาข้าวมาจ้างโรงสีๆให้ เสียค่าจ้าง
 เกวียนละ ๒ บาท มีกำไรมากกว่าที่จะเสีย
 เวลา สู้ข้าวด้วยมือของตนเอง ตั้งความ
 เจริญในทางเกี่ยวข้าวสู้ข้าวได้ เกิดขึ้นเพราะ
 การหากำไรเป็นต้นเหตุให้คน ออกความคิดทำ
 การให้ดีขึ้น หรือมากขึ้นด้วยเปิดองค์ทำน้อย
 ลงไม่ใช่หรือ?

ตามตำราท่านว่าไว้ว่า คนยอมได้ค่าแห่ง
 งานที่ตนทำ งานหนักตลอดทั้งงานมือและงาน
 หัวคิด ตั้งนี้ใครสามารถในทางใดก็ทำงานใน
 ทางนั้นและได้ค่าแห่งงานของตนเป็นอาชีพ การ

ก็เรียบร้อยเป็นปรกคีย์ คราวนั้นคนฉลาด
มาออกความคิดว่า งานอย่างนั้นเท่าที่ทำอยู่
นั้น อาจทำได้เช่นนั้นและให้ ได้จำนวนมากจน
ในเวลาน้อยลง คือทำได้เร็วเข้า ตั้งหน้าว่า
ถึงคนงานเขาคงไม่ต้องการพัก และไม่ต้อง
การเปลี่ยน ต้องการแต่จะทำวิธีเดิม เพราะ
ถ้าเปลี่ยนเข้าเขาจะต้องเรียนรู้ใหม่ ซึ่งจะ
ยากง่ายอย่างไรก็ไม่รู้ แต่ค่าจ้างของเขาก็คง
ได้ตามแรงที่ทำงานเอง ว่าถึงผู้ซื้อ ถ้าของที่
ทำงานทำได้ถูกเข้า ราคาขายลดลง ตัวจะ
ซื้อได้ยอมเขา ก็คงยินดีอยากให้ได้เปลี่ยน
วิธี แต่ตัวหามอำนาจที่จะบังคับตาให้กิจการ
เปลี่ยน แปลงได้ไม่ เงินค่าของเราโดยมาก
เช่นหม้อ, โอง, ไห, แต่ก่อนเคยทำกันมาอย่างไร
เดี๋ยวนี้ก็ยังทำสลับต่อกันไปอย่างนั้น เป็นเพราะ
เหตุดังกล่าวนั้นโดยมาก ผู้ที่อาจบังคับตาให้
การ เปลี่ยน แปลง เป็นไปได้ นั่นคือ ผู้ออก
ความคิดแก้ไข จะเป็นผู้ต้น คิดสร้าง เครื่อง
มือชนิดใหม่ หรือจะเป็นผู้ลงทุนอุดหนุนผู้ต้น
คิดก็ไม่แปลกอะไรกัน เมื่อเขาคิดเห็นแน่แล้ว
ว่าการ เปลี่ยน ของ เขา สำเร็จ และ จะ ทำให้
เบ็ดของน้อยลงเป็นอันได้กำไรมากขึ้น เขาก็
ยอม ลงทุน และ จัดการ เพื่อ หากำไร ของ เขา

ที่เดียว คนงานได้อิดเอื้อนเขาก็ขึ้นค่าจ้างให้
สำหรับให้เปลี่ยนทำอย่างใหม่หรือหากคนขึ้นมา
ทำใหม่ ถ้าความคิดของเขาผิด เขาก็ขาด
ทุน และ เสียหายไป ถ้าความคิด ของเขาถูก
เขาก็ได้กำไรที่เดียว เมื่อเขาได้กำไร คนงานที่
เขาจ้างและตกค่าที่ซื้อสินค้าของเขา ก็ยอม
เป็นผู้มีส่วนได้ทั้งนั้น ดังนั้นการหาถ้อยจึงเป็น
ปัจจัยให้ออก ความคิด และ เป็น หัว แรงที่
ชนะ ความ ถ้อ อย่างเก่า ๆ และ รังเกียจ ความ
เปลี่ยนแปลงอย่างใหม่ ๆ การหากำไรจึงเป็น
เครื่องมือให้ ส้มาคม แห่งมนุษย์มีความ เจริญ
ถ้าไม่มีการหากำไรก็ไม่มีการก้าวหน้า บรรพ
บุรุษเคยทำมาอย่างไรก็จะคงทำต่อไปอย่างนั้น
จะเอาความเจริญมาแต่ไหน? ความจริงนี้ไม่
ปรากฏแต่ตามตำราเท่านั้น ปรากฏในความ
เป็นไปทั่วโลกด้วย. ถดถอย ทดถอย
และพาลินทรีย์ ที่ไหนปรากฏว่าเจริญได้กำไร
งาน ที่นั้นยอมได้มีการเปลี่ยนแปลงใช้เครื่อง
มือใหม่ใช้วิธีการอย่างใหม่ ที่ไหนขาดการ
ก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลง ที่นั้นไม่มีความ
เจริญ ถ้าไซ้ก็ยังอุดหนุนอยู่ที่พอทรงอยู่ได้ ดัง
นั้นความเป็นจริงก็ตรงตามตำรา.

การหากำไรโดยหลักที่กล่าวแล้วนั้น จะ
 เอาไรเป็นเกณฑ์สำหรับวัดว่าแคไหนควรแค
 ไหนเกินควร ความคิดที่ออกจากรักดี ความ
 สามารถจัดการให้สำเร็จก็ดี ความเสี่ยง
 ในการลงทุนก็ดี ส่วนได้ที่เฉลี่ยไปในพวกคน
 งาน หรือ ผู้ซื้อทั่วไปก็ดี จะซึ่งจะดวงหรือจะ
 วัดได้อย่างไร? เมื่อไม่มีพิกัดที่จะให้ทราบได้
 แน่ ผลที่ได้จากการหากำไรนั้นในใจจะเรียก
 ว่าพอดีหรือเกินพอดี ชอบด้วยเหตุผลหรือมิ
 ชอบ ควรหรือไม่ควร ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรม
 ได้เท่า? ถ้าอำมาตย์ผู้ฉลาดช่วยประเทศของ
 เขาให้พ้นจากการสงคราม ด้วยถ้อยคำหลัก
 แหกม แม้คำเดียว ประโยชน์ที่ได้แก่บ้าน
 เมือง ถ้าจะนับเป็นเงินก็นับไม่ถ้วน แต่
 อำมาตย์ผู้นั้นมีสิทธิ์ที่จะขอ แบ่งประโยชน์นั้น
 ได้หรือไม่? ฉะนั้นก็ดี ความคิดใหม่ ๆ ในการ
 อารักกันนั้น ความคิดที่เฉียดแรงมากมาย
 ต่างว่าคิดสำเร็จแล้ว บางทีก็ขายไม่ได้ แต่
 ความคิดที่พลั้งขึ้นมาเองชั่วขณะเดียวโดยไม่
 ได้ตั้งใจ บางทีจะทำให้ได้กำไรตั้งหมื่นตั้งแสน
 ดังนั้นการหากำไรตามที่ธรรมชาติบังคับไว้
 จะไม่เป็นยุติธรรมเลย จะเอาให้คงเส้นคง
 วาก็ไม่ได้ ถ้าต่างว่าจะขีดให้คงเส้นคงวาได้ คือ

กำหนดว่า แรงเท่านั้น ทุนเท่านั้น ต้องได้
 กำไรเท่านั้น ผลจะยิ่งร้ายใหญ่ เพราะจะไม่
 ต้องคิดถึงการทำให้ดี สินค้าที่ท่าจะเดอลง
 และ ถ้าหาก กำไร นั้นได้ แน่นนอนจน เป็น อัตรา
 ประจำอย่างเงินเดือน แม้แต่จำนวนสินค้าที่
 ทำก็จะลดลงด้วย หนึ่งกำไร เล็กน้อยที่พอ
 สำหรับ ร้านใหญ่ ๆ ใน กรุงเพราะขายได้ มาก
 หาพอสำหรับ ร้านย่อย ตามบ้านนอก ที่ขาย แต่
 จำนวนน้อย ๆ ไม่ เหตุฉะนั้นการจำกัดกำไร
 ไม่มีทาง จะทำได้ และ การ ที่ จะวาง พิกัดว่า
 กำไรเท่าไรควร เท่าไรเกินควร อย่างไรชอบ
 ด้วยเหตุผล อย่างไรมิชอบด้วยเหตุผล ก็ไม่
 สำเร็จเหมือนกัน.

การหากำไรที่ควรระวังเกี่ยวมีแต่ที่ปรากฏว่า
 เป็นการทำความเสียหายให้แก่ประชุมชน นับ
 ว่าผิดในทางเป็นปฏิบัติต่อสังคมแห่งมนุษย์
 เช่นลงทุนกับสินค้าไว้ หมดหรือเกือบหมดเพื่อ
 บีบคั้นขายเอาตามชอบใจ หรืออีกประการ
 หนึ่งผิดทางจรรยาคือบีบบังคับเอากำไรจากผู้จน
 แค้น หรือ ผู้โง่เขลา เหล่านี้แหละ เรียกว่า
 พรอพีเทียร์ริง ควรมีโทษ ตาม กฎหมาย นอก
 จากนั้นต้องนับว่าการหากำไรเป็นคุณ เพราะ
 เป็นปัจจัยให้เกิดความเจริญ คำสอนที่ดี ญาติ

สัมพันธกัต ความเกรงอาชญาภักดี ไม่เปนยา
 ยัว คน สามีญให้ ทำงานได้ ตี เท่า การได้ ก่าไร
 บ้านเมืองโตมีคนฉลาดหาก่าไรได้มาก บ้าน
 เมืองนหก็ยอมเจริญมาก เมืองไทเรากมีคน
 ฉลาดหาก่าไรเปนจำนวนไม่น้อย ถ้าคนเหล่า
 นั้นเป็นไททั้งหมด ไม่ใช่ชาวต่างประเทศเสีย
 โดยมากแล้ว จะวิเศษหาน้อยไม่ ในระหว่าง
 มหาสงคราม คราวนี้ เกิดมีกฎหมาย บังคับให้
 แบ่งก่าไร เปนพตี แก่ รัฐบาล ด้วย เพราะใน
 เวลาฉิบปรกิตด้วยเหตุมหาสงครามเปนโอกาส
 ที่พ่อค้าหาก่าไรได้มาก และรัฐบาลก็กำลัง
 ต้องการ ใช้เงินมากเพื่อการทำสงครามอยู่ด้วย
 แต่พอ อย่างเข้าเวลาปรกิต ก็มีการคัดค้านว่า
 กฎหมายนั้นไม่อดหนุน ซ้ำกลับ ถ่วง พาณิชย
 ซึ่งเปนความจริง เพราะเปนยาเบือ มากกว่า
 เปนยาจำเวิญอาหาร.

กรมแพ.

รูเล็ก รูน้อย

ของ

นายร้อยตรี ชวน ณรงค์ชวณะ
 แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ๆ

และภูเขาไฟระเบิด

พ.ศ. ๒๒๒ ในประเทศอิตาลีภูเขาไฟวิซุเวียสระเบิด
 เต้าและถ่านโหดท่วมจังหวัดปอมปีไอ, เฮร์คิวลาเนอุม และ
 สตาบิเอ บ้านเมืองพังท่าดาขหมด ด้วยเหตุในครั้งนีทำ
 ให้นาซโพลนี (คนพี) จินตกรระวิละดินผู้มีนามอุโฆษ ถึง
 แก่กรรมที่จังหวัดเฮร์คิวลาเนอุม.

การระเบิดอัน นำ หวาด เสียว ของ ภูเขาไฟ วิซุ เวียส ได้
 ปรากฏในสัศวรรมที่ ๓๓, ๓๒ และ ๓๑, แห่งพระพุท
 ศาสนาขกาลในปี ๒๓๑๔ ได้มีการร ระเบิดอันน่าสขคสขอนอีก
 ครั้ง ๓ ซึ่งต่อจากเวลาสงบอันช้านานนั้น ในสัศวรรมที่ ๒๔
 ได้สำเแดงการระเบิดอีกหลายครั้ง, ในสัศวรรมที่ ๒๕ การ
 ระเบิดซึ่งเปน ค.สำคัญที่สุดปรากฏในปี ๒๔๓๔ ต่อมาได้
 ระเบิดอย่างร้ายกาจขึ้นอีกในปี ๒๔๒๘ ทำให้พลเมืองตม
 หลายร้อยคน และในโอกาสอันศกใจนั้นได้เกิดผู้ร้ายตซึ่ง
 วังราวกันอย่างยิ่งใหญ่โต.